

ECLI:NL:RVS:BQ4952 en inzake het bestemmingsplan 'Zilverbaan' te Veldhoven, ABRvS 18 juli 2012, nr. 201103110/1/R3, ECLI:NL:RVS:BX1851. Ook hieruit volgt dat ontwikkelingen wel voldoende concreet moeten zijn om ze mee te kunnen nemen bij het bepalen van de omvang van de activiteit. Daarbij is niet vereist dat de exacte invulling van de ontwikkeling al bekend is. Of ontwikkelingen al 'voorzienbaar' en dus concreet genoeg zijn ten tijde van het vaststellen van een bestemmingsplan is zeer casuïstisch. Het valt hier echter op dat de voorzitter hier 'voorzienbaarheid' en 'voldoende concreet' uitlegt als 'onzeker of een bestemmingsplan zal worden opgesteld' respectievelijk 'welke mogelijkheden het bestemmingsplan zal bieden'. Ook de overweging dat de beoogde uitbreiding afhankelijk is van andere ontwikkelingen die buiten het plangebied zijn gelegen, lijkt mij niet zo sterk. Wellicht zal in de bodemprocedure nader ingegaan worden op de eerder ontwikkelde criteria.

A. Wagenmakers

122

Inpassingsplan Bedrijventerrein Nieuw Reijerwaard – Ridderkerk / Barendrecht

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

20 augustus 2014, nr. 201306769,

ECLI:NL:RVS:2014:3060

(mr. Van Buuren, mr. Van der Wiel, mr.

Koeman)

Noot S.M. van Velsen

M.e.r. MER. Alternatieven. Locatiealternatieven. Alternatievenbeschrijving. Alternatievenonderzoek. Alternatieventrechtering. Gefaseerde m.e.r. Commissie voor de m.e.r.

[Wm art. 7.7, 7.23; Chw art. 1.11]

Bij besluit van 26 juni 2013 hebben provinciale staten van Zuid-Holland het inpassingsplan "Bedrijventerrein Nieuw Reijerwaard" en het daarbij behorende exploitatieplan gewijzigd vastgesteld. Het inpassingsplan voorziet met name in de realisatie van een agrologistiek bedrijventerrein met een netto omvang van ongeveer 96 ha in de gemeenten Ridderkerk en Barendrecht. Verder voorziet het in bijvoorbeeld de oprichting van drie windturbines

en een biomassa-vergistingsinstallatie, evenals het bedrijventerrein zelf m.e.r.(-beoordelings-)plichtige activiteiten. Naast enkele gronden ten aanzien van (de toepasselijkheid en reikwijdte van) de Crisis- en herstelwet zijn in beroep verschillende m.e.r.-gronden aan de orde. Zo wordt vooral door appellanten betoogd dat ten onrechte niet alle locatie-alternatieven in het MER zijn opgenomen. Hierdoor, zo wordt gesteld, is met name de keuze om het voorziene bedrijventerrein op de locatie Nieuw Reijerwaard te realiseren onvoldoende onderbouwd. De Afdeling bestuursrechtspraak verklaart deze beroepsgronden ongegrond en ziet, anders dan appellanten, geen aanleiding om prejudiciële vragen te stellen aan het Europese Hof.

Uitspraak in het geding tussen:

(...)

en

provinciale staten van Zuid-Holland,
verweerders.

Procesverloop

Bij besluit van 26 juni 2013 hebben provinciale staten het inpassingsplan "Bedrijventerrein Nieuw Reijerwaard" en het daarbij behorende exploitatieplan gewijzigd vastgesteld.

Tegen dit besluit hebben [appellant sub 1], [appellant sub 2], [appellant sub 3], Stichting Oude Kern Rijnsoord en anderen, Bewonersvereniging Rijkstraatweg 326 t/m 408, [appellant sub 6] en anderen, Stichting Nieuw Reijerwaard Comité en anderen en Vereniging Polder Nieuw Reijerwaard beroep ingesteld.

Provinciale staten hebben een verweerschrift ingediend.

De Stichting Advisering Bestuursrechtspraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening heeft een deskundigenbericht uitgebracht.

[appellant sub 2], Stichting Oude Kern Rijnsoord en anderen, [appellant sub 6] en anderen, Stichting Nieuw Reijerwaard Comité en anderen en provinciale staten hebben hun zienswijze daarop naar voren gebracht.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting gevoegd met zaak nr. 201307503/1/R6 behandeld op 13 januari 2014, waar (...; red.)

Na de zitting zijn de zaken weer gesplitst.

*Overwegingen**De bestreden besluiten*

1. Het inpassingsplan voorziet in de realisatie van een agrologistiek bedrijventerrein met een netto omvang van ongeveer 96 ha in de gemeenten Ridderkerk en Barendrecht. Verder omvat het inpassingsplan de aanpassing van de infrastructuur ter hoogte van de IJsselmondse Knoop tot een turboverkeersplein, een interne verkeersverbinding met de bestaande bedrijventerreinen Veren Ambacht en Barendrecht Noordoost, een groene zone tussen de Rijksstraatweg en het bedrijventerrein Nieuw Reijerwaard en de oprichting van drie windturbines en een biomassa-vergiftigingsinstallatie. Voor de ontwikkeling van het bedrijventerrein is daarnaast een exploitatieplan vastgesteld.

Toepasselijkheid Crisis- en herstelwet

2. Het bedrijventerrein Nieuw Reijerwaard is opgenomen in bijlage II, onderdeel A, onder nummer 13, bij de Crisis- en herstelwet (hierna: Chw). Ingevolge artikel 1.1 van die wet is afdeling 2 daarvan van toepassing op alle besluiten die krachtens enig wettelijk voorschrift zijn vereist voor de in bijlage II bij die wet bedoelde ruimtelijke en infrastructurele projecten.

Procedureel

3. Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen betwijfelen of het inpassingsplan zoals dat is vastgesteld onder de Chw valt, nu het inpassingsplan een groter oppervlak bestrijkt dan het oorspronkelijke project zoals dat in bijlage II bij de Chw is opgenomen.

3.1. Provinciale staten stellen zich op het standpunt dat het inpassingsplan geen ruimere grenzen kent dan het project zoals dat in bijlage II bij de Chw is opgenomen.

3.2. Het project Nieuw Reijerwaard in bijlage II bij de Chw is overgenomen uit het MIRT-projectenboek 2009, waar het is opgenomen op pagina 187 als "Bedrijventerrein Nieuw-Reijerwaard & Westelijke Dordtse Oever". Daarin is een globale schets van het project opgenomen. Het plangebied van het onderhavige inpassingsplan komt overeen met het project zoals dat in het projectenboek is beschreven en in bijlage II bij de Chw is opgenomen. Gelet hierop mist het betoog van Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen dat het plangebied zodanig is vergroot dat het inpassingsplan niet meer overeenkomt met het in bijlage II bij de Chw opgenomen project Nieuw Reijerwaard, feitelijke grondslag.

4. Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen stellen dat het inpassingsplan in strijd is met artikel 1 van de Grondwet en artikel 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), omdat Nieuw Reijerwaard wel als project in bijlage II bij de Chw is opgenomen, maar de naastgelegen bestemmingsplannen Veren Ambacht en Barendrecht Noordoost niet. De stichting en anderen verzoeken om het stellen van prejudiciële vragen ter zake.

4.1. Ingevolge artikel 1 van de Grondwet worden allen die zich in Nederland bevinden in gelijke gevallen gelijk behandeld.

Ingevolge artikel 120 treedt de rechter niet in de beoordeling van de grondwettigheid van wetten en verdragen.

Ingevolge artikel 20 van het Handvest is eenieder gelijk voor de wet.

Ingevolge artikel 51, eerste lid, van het Handvest zijn de bepalingen van dat Handvest slechts gericht tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen.

4.2. De toepasselijkheid van de Chw op het inpassingsplan volgt uit artikel 1.1 van de Chw en bijlage II bij de Chw. Gelet op het bepaalde in artikel 120 van de Grondwet is de Afdeling niet bevoegd het toepassingsbereik van de Chw, zoals opgenomen in artikel 1.1 van de Chw en bijlage II bij de Chw, te toetsen aan de Grondwet.

Voor zover Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen een beroep hebben gedaan op artikel 20 van het Handvest, overweegt de Afdeling dat met artikel 1.1 en bijlage II geen Unierecht wordt omgezet of anderszins bij dit recht wordt aangeknoopt (zie in dit verband het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 6 maart 2014, C-206/13, Cruciano Siragusa, punten 20, 21, 24, 25, 26 en 29 (<http://curia.europa.eu>)). Derhalve valt deze zaak niet binnen de materiële werkingsfeer van het Handvest en kan reeds daarom geen sprake zijn van strijdigheid met artikel 20 van het Handvest. Gelet hierop ziet de Afdeling evenmin aanleiding voor het stellen van prejudiciële vragen. Het betoog faalt.

5. Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen en Stichting Nieuw Reijerwaard Comité en anderen betogen dat de toepasselijkheid van de Chw de procedurele rechten van appellanten schaadt, onder meer doordat de gebruikelijke herstelmogelijkheid van een eventueel verzuim bij het indienen van beroep ontbreekt en door de omvang van het plan te weinig tijd beschikbaar is om alle

stukken te bestuderen. De stichtingen en anderen stellen dat de gevolgde procedure hierdoor in strijd is met richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (hierna: m.e.r.-richtlijn), omdat geen sprake is van een eerlijke en billijke procedure. Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen verzoeken in verband hiermee om prejudiciële vragen te stellen.

5.1. De procedurebepalingen over beroep in afdeling 2 van hoofdstuk 1 van de Chw regelen op welke wijze de rechtmatigheid van een besluit, zoals het inpassingsplan, bij de bestuursrechter aan de orde kan worden gesteld. Voor deze procedure zijn met name de artikelen 1.6 en 1.6a van belang. Daarin is, kort weergegeven, bepaald dat beroepsgronden uitsluitend binnen de beroepstermijn mogen worden aangevoerd. In onder meer haar uitspraak van 17 november 2010, in zaak nr. 201004771/1/M2, heeft de Afdeling, kort weergegeven, geoordeeld dat deze bepalingen niet in strijd zijn met het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de m.e.r.-richtlijn. In hetgeen de stichtingen en anderen hebben aangevoerd, onder meer over de omvang van het plan, ziet de Afdeling geen aanleiding om daar thans anders over te oordelen. Gelet hierop bestaat geen aanleiding voor het stellen van prejudiciële vragen, aangezien redelijkerwijs geen twijfel kan bestaan over de wijze waarop de gestelde vraag over de betrokken Unierechtelijke regel moet worden opgelost (arrest van het Hof van Justitie van 6 oktober 1982, 283/81, EU:C:1982:335, Cilfit, punt 16; <http://curia.europa.eu>).

Het betoog faalt.

(...)

DE BEROEPEN VOOR ZOVER GERICHT TEGEN HET INPASSINGSPLAN

Toetsingskader

8. Bij de vaststelling van een inpassingsplan hebben provinciale staten beleidsvrijheid om bestemmingen aan te wijzen en regels te geven die zij uit een oogpunt van goede ruimtelijke ordening nodig achten. De Afdeling toetst deze beslissing terughoudend. Dit betekent dat de Afdeling aan de hand van de beroepsgronden beoordeelt of aanleiding bestaat voor het oordeel dat provinciale staten zich niet in redelijkheid op het standpunt hebben kunnen stellen dat het plan strekt ten behoeve van een goede ruimtelijke ordening. Voorts

beoordeelt de Afdeling aan de hand van de beroepsgronden of het bestreden besluit anderszins is voorbereid of genomen in strijd met het recht.

Locatiekeuze

(...)

13. [appellant sub 6] en anderen betogen dat de keuze om het voorziene bedrijventerrein op de locatie Nieuw Reijerwaard te realiseren onvoldoende is onderbouwd. Volgens hen is de locatie Nieuw Reijerwaard in het rapport "Een ruimtelijke verkenning naar alternatieven voor de Hoeksche Waard" van het Ruimtelijk Planbureau en het Centraal Planbureau uit 2007 (hierna: de ruimtelijke verkenning) te positief beoordeeld, nu in die verkenning onvoldoende rekening is gehouden met het ontbreken van multimodaliteit, het naastgelegen provinciale landschap en de hoge aansluitkosten van het bedrijventerrein op de infrastructuur. Volgens [appellant sub 6] en anderen is de ruimtelijke verkenning toentertijd ten onrechte niet getoetst aan de Nota Ruimte en is in de verkenning uitgegaan van "havengerelateerde activiteiten", hetgeen volgens hen breder is dan de thans mogelijk gemaakte agrologistieke bedrijvigheid. Voorts voeren zij aan dat de locatiekeuze is gebaseerd op verouderde gegevens.

Vereniging Polder Nieuw Reijerwaard richt zich ook tegen de locatiekeuze. Volgens de vereniging is de behoefte aan het bedrijventerrein op deze locatie niet onderbouwd en heeft deze locatie tot gevolg dat de bereikbaarheid van de Rotterdamse haven verslechtert, omdat het voorziene bedrijventerrein zal leiden tot extra vrachtverkeer.

13.1. Provinciale staten stellen zich op het standpunt dat de keuze voor de locatie Nieuw Reijerwaard in de plantoelichting voldoende is gemotiveerd. Volgens provinciale staten is gekozen voor deze locatie, omdat de locatie goed aansluit bij het bestaande agrologistieke cluster in de regio Barendrecht/Ridderkerk en goed kan worden ontsloten via de reeds aanwezige infrastructuur. Verder zijn de prijs, de toekomstige uitbreidingsmogelijkheden, de parkeervoorzieningen, de beschikbaarheid van diensten en personeel en de beschikbaarheid van een breed assortiment aan groente en fruit betrokken bij de locatiekeuze. Voorts bestrijden provinciale staten dat de locatie Nieuw Reijerwaard in de ruimtelijke verkenning te positief is beoordeeld, omdat in de ruimtelijke verkenning rekening is gehouden met de ligging van de locatie, de middelen van vervoer waarmee Nieuw Reijerwaard kan worden ontsloten, de

aansluitkosten en het provinciale landschap. Provinciale staten bestrijden eveneens dat de ruimtelijke verkenning onvoldoende actueel is om aan de locatiekeuze ten grondslag te leggen. Provinciale staten wijzen daarbij op de vraag-aanbodanalyse, waaruit blijkt dat er nog steeds behoefte is aan de voorziene ontwikkelingen. Provinciale staten zijn voorts van mening dat het voorziene agrologistieke bedrijventerrein valt onder grootschalige distributie en transport en dat in de ruimtelijke verkenning bij het afwegen van de verschillende alternatieven juist is uitgegaan van grootschalige distributie en transport.

13.2. De keuze voor de locatie Nieuw Reijerwaard is gebaseerd op de ruimtelijke verkenning. In de ruimtelijke verkenning is een studie gemaakt naar alternatieve locaties voor het toentertijd voorziene bedrijventerrein Hoeksche Waard, welk bedrijventerrein uiteindelijk niet is gerealiseerd. In de ruimtelijke verkenning is een groot zoekgebied voor alternatieve locaties gehanteerd, waarbij als sector havengerelateerde bedrijvigheid is aangehouden. In de ruimtelijke verkenning zijn de verschillende alternatieven voor Hoeksche Waard beoordeeld aan de hand van verschillende criteria, waaronder de mogelijkheid van multimodaliteit, de kosten, de ligging ten opzichte van een waardevol landschap en de gevolgen voor de leefomgeving. In de ruimtelijke verkenning wordt geconcludeerd dat Nieuw Reijerwaard het aantrekkelijkste alternatief is voor het bedrijventerrein Hoeksche Waard.

13.3. In de ruimtelijke verkenning is, anders dan [appellant sub 6] en anderen menen, rekening gehouden met de kosten van de locatie en de ligging ten opzichte van een voormalige Rijksbufferzone, thans een provinciale bufferzone als aangegeven op kaart 4 bij de door provinciale staten vastgestelde Verordening Ruimte 2010, actualisering 2012 (hierna: Verordening Ruimte). Verder bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat Nieuw Reijerwaard in de ruimtelijke verkenning ten onrechte positief is beoordeeld met betrekking tot de ontsluiting van het bedrijventerrein door verschillende middelen van vervoer, nu hiervoor onder 12.3. is overwogen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat onvoldoende is beschreven in hoeverre Nieuw Reijerwaard wordt ontsloten voor verschillende middelen van vervoer. Voor zover in de ruimtelijke verkenning ten onrechte zou zijn uitgegaan van havengerelateerde activiteiten, terwijl het voorziene bedrijventerrein is be-

doeld voor agrologistieke bedrijven, hebben provinciale staten ter zitting toegelicht dat de activiteiten in Nieuw Reijerwaard direct samenhangen met de Rotterdamse haven, nu op het voorziene bedrijventerrein de agroproducten die via de haven worden aan- en afgevoerd zullen worden verwerkt. [appellant sub 6] en anderen hebben niet aannemelijk gemaakt dat deze toelichting van provinciale staten onjuist zou zijn. Evenmin hebben [appellant sub 6] en anderen aannemelijk gemaakt dat de gegevens waarop de locatiekeuze is gebaseerd zodanig verouderd zijn, dat deze niet meer ten grondslag hadden mogen worden gelegd aan dit inpassingsplan. Tot slot hebben [appellant sub 6] en anderen niet gewezen op alternatieve locaties waarop de gewenste ontwikkeling zou kunnen worden gerealiseerd en die niet in de ruimtelijke verkenning zijn betrokken. Gelet op het voorgaande ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat provinciale staten gehouden waren een nieuw onderzoek naar de locatiekeuze uit te voeren en niet in redelijkheid gebruik konden maken van de gegevens uit de ruimtelijke verkenning. Derhalve bestaat evenmin aanleiding voor het oordeel dat de keuze voor de locatie Nieuw Reijerwaard onvoldoende zou zijn gemotiveerd.

Het betoog faalt.

13.4. Er bestaat, mede gelet op hetgeen hiervoor onder 11.2. tot en met 11.2.5. is overwogen, geen grond voor het oordeel dat er geen behoefte bestaat aan het voorziene bedrijventerrein op deze locatie. Vereniging Polder Nieuw Reijerwaard heeft verder niet aannemelijk gemaakt dat de keuze voor Nieuw Reijerwaard dusdanige gevolgen heeft voor de bereikbaarheid van de Rotterdamse haven dat daaraan een doorslaggevend gewicht had moeten worden toegekend.

Het betoog faalt.

Milieueffectrapportage

14. [appellant sub 6] en anderen, Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen en Stichting Nieuw Reijerwaard Comité en anderen betogen dat in het milieueffectrapport (hierna: MER) ten onrechte geen onderzoek is gedaan naar de verschillende locatiealternatieven voor het voorziene bedrijventerrein. Daartoe voeren zij de volgende argumenten aan.

Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen en Stichting Nieuw Reijerwaard Comité en anderen betogen dat het achterwege laten van alternatievenonderzoek in het MER op grond van artikel

1.11, eerste lid, van de Chw in strijd is met de m.e.r.-richtlijn. Volgens de stichtingen en anderen noopt dit tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Stichting Oude Kern Rijnsoord en anderen voeren daarnaast aan dat de afweging van de verschillende locatiealternatieven via de ruimtelijke verkenning onvoldoende is, nu de milieugevolgen in dit onderzoek onvoldoende zijn bestudeerd en de gegevens verouderd zijn. Voorts betogen Stichting Oude Kern Rijnsoord en anderen en Stichting Nieuw Reijerwaard Comité en anderen dat in strijd met artikel 1.11, tweede lid, van de Chw het eerder gedane alternatievenonderzoek in het kader van het MER voor de locatie Hoeksche Waard ten onrechte niet is betrokken in het voor dit inpassingsplan opgestelde MER. Verder betogen Stichting Nieuw Reijerwaard Comité en anderen dat in strijd met richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's (hierna: de SMB-richtlijn) bij de vaststelling van het plan met betrekking tot de locatiekeuze geen adequate onderbouwing heeft plaatsgevonden. Zij wijzen in dit verband op het Toetsingsadvies van de Commissie voor de m.e.r. Stichting Oude Kern Rijnsoord en anderen verzoeken om in verband hiermee prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie.

[appellant sub 6] en anderen betogen dat in strijd met artikel 7.7, eerste lid, van de Wet milieubeheer geen toereikend alternatievenonderzoek is uitgevoerd in het MER. Volgens hen kan de verwijzing naar artikel 1.11, eerste lid, van de Chw geen grond bieden een dergelijk onderzoek achterwege te laten, nu dat artikel voorziet in het achterwege laten van alternatievenonderzoek bij een besluit-MER, terwijl het opgestelde MER gedeeltelijk een plan-MER is, namelijk voor zover het voorziet in de mogelijkheid van het oprichten van een biomassa-vergistingsinstallatie.

14.1. Vereniging Polder Nieuw Reijerwaard kan zich er niet mee verenigen dat in het MER het door de vereniging aangedragen alternatief voor het voziene bedrijventerrein niet is betrokken. In het aangedragen alternatief zou het bedrijventerrein op de locatie Nieuw Reijerwaard worden verkleind ten opzichte van het huidige inpassingsplan en zou op de locatie Bolnes-Zuid ter compensatie een bedrijventerrein worden ontwikkeld. Verder voorziet het alternatief in een groenstrook

van 300 m, een groene invulling voor de gronden tussen de bestaande bedrijventerreinen en de kern Rijnsoord en de herinrichting van het knooppunt Ridderster.

14.2. Provinciale staten stellen zich op het standpunt dat in het verleden voldoende onderzoek is gedaan naar alternatieven, waarbij ook de milieueffecten van de verschillende locaties zijn beoordeeld. Volgens provinciale staten blijkt uit de onderzoeken dat de huidige locatie een van de beste locaties is. Voorts zijn provinciale staten van mening dat in de aanvulling op het MER voldoende is onderbouwd dat het bedrijventerrein in zijn geheel op de locatie Nieuw Reijerwaard zal worden gerealiseerd. Daarbij zijn de milieueffecten volwaardig meegewogen. Volgens provinciale staten bestaat er geen verplichting om het destijds gemaakte MER voor de locatie Hoeksche Waard bij het opstellen van het MER voor de huidige locatie te betrekken.

Ter zitting hebben provinciale staten verder toegelicht dat voor de biomassa-vergistingsinstallatie wel is gekeken naar alternatieve locaties. Daarbij is gekozen voor het vestigen van de installatie op het bedrijventerrein, omdat de installatie voor de biomassa grotendeels afhankelijk is van het voziene bedrijventerrein. Vervolgens is geconcludeerd dat de biomassa-vergistingsinstallatie binnen vrijwel het gehele plangebied ruimtelijk aanvaardbaar is, aldus provinciale staten.

Provinciale staten betogen verder dat het door de Vereniging Polder Nieuw Reijerwaard voorgestane alternatief buiten beschouwing kon blijven, omdat het alternatief in strijd was met de bestuurs-overeenkomst, nu daarin was afgesproken dat op de locatie Bolnes-Zuid geen bedrijventerrein zou worden gevestigd. Verder zou het aanleggen van extra groen en de herinrichting van het knooppunt Ridderster zeer hoge kosten tot gevolg hebben, aldus provinciale staten. Het door de vereniging naderhand gewijzigde alternatief gaat uit van een transport-extensieve invulling van het bedrijventerrein, waardoor het volgens provinciale staten niet als reëel alternatief kan worden beschouwd.

14.3. Ingevolge artikel 7.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet milieubeheer worden bij algemene maatregel van bestuur de activiteiten aangewezen die belangrijke nadelige gevolgen kunnen hebben voor het milieu.

Ingevolge het tweede lid worden ter zake van de activiteiten, bedoeld in het eerste lid, bij de maatregel de categorieën van plannen aangewezen bij de voorbereiding waarvan een MER moet worden gemaakt. Een plan wordt slechts aangewezen indien het plan het kader vormt voor een besluit als bedoeld in het derde of vierde lid. Een plan vormt in elk geval het kader voor een zodanig besluit indien in dat plan:

a. een locatie of een tracé wordt aangewezen voor die activiteiten, of

b. een of meerdere locaties of tracés voor die activiteiten worden overwogen.

Ingevolge het derde lid worden ter zake van de activiteiten, bedoeld in het eerste lid, onder a, de categorieën van besluiten aangewezen bij de voorbereiding waarvan een MER moet worden gemaakt.

Ingevolge artikel 2, eerste lid, van het Besluit milieueffectrapportage (hierna: Besluit m.e.r.) worden als activiteiten als bedoeld in artikel 7.2, eerste lid, onder a, van de Wet milieubeheer aangewezen de activiteiten die behoren tot een categorie die in onderdeel C van de bij dit besluit behorende bijlage (hierna: bijlage Besluit m.e.r.) is omschreven.

Ingevolge het derde lid worden als categorieën van plannen als bedoeld in artikel 7.2, tweede lid, van de Wet milieubeheer aangewezen de categorieën die in kolom 3 van onderdeel C onderscheidenlijk onderdeel D van de bijlage Besluit m.e.r. zijn omschreven, voor zover die plannen een kader vormen voor een besluit dat behoort tot een categorie die is aangewezen op grond van het vierde lid, en voor zover die plannen niet zijn aangewezen als categorieën van besluiten als bedoeld in dat lid.

Ingevolge het vierde lid worden als categorieën van besluiten als bedoeld in artikel 7.2, derde en vierde lid, van de Wet milieubeheer aangewezen de categorieën die in kolom 4 van onderdeel C onderscheidenlijk onderdeel D van de bijlage Besluit m.e.r. zijn omschreven.

Ingevolge onderdeel D, categorie 18.1 van de bijlage Besluit m.e.r., is als activiteit ten aanzien waarvan de procedure in de artikelen 7.16 tot en met 7.20 van de Wet milieubeheer (hierna: m.e.r.-beoordelingsplicht) van toepassing is, aangewezen de oprichting, wijziging of uitbreiding van een installatie voor de verwijdering van afval, anders dan bedoeld onder onderdeel D, categorieën 18.3, 18.6 of 18.7, in gevallen waarin de activiteit betrek-

king heeft op een installatie met een capaciteit van vijftig ton per dag of meer. In kolom 3 is als m.e.r.-plichtig plan onder meer een plan als bedoeld in artikel 3.1, eerste lid, van de Wro aangewezen.

Ingevolge onderdeel D, categorie 11.3 van de bijlage Besluit m.e.r., is als activiteit aangewezen de aanleg, wijziging of uitbreiding van een industrieterrein, in gevallen waarin de activiteit betrekking heeft op een oppervlakte van 75 ha of meer. In kolom 3 is als m.e.r.-plichtig plan onder meer een plan als bedoeld in artikel 3.1, eerste lid, van de Wro aangewezen. In kolom 4 is een dergelijk plan ook aangewezen als m.e.r.-plichtig besluit.

Ingevolge artikel 7.7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet milieubeheer bevat een milieueffectrapport dat betrekking heeft op een plan ten minste een beschrijving van de voorgenomen activiteit, alsmede van de alternatieven daarvoor, die redelijkerwijs in beschouwing dienen te worden genomen, en de motivering van de keuze voor de in beschouwing genomen alternatieven.

Ingevolge artikel 7.23, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet milieubeheer bevat een milieueffectrapport dat betrekking heeft op een besluit een beschrijving van de voorgenomen activiteit en de wijze waarop zij zal worden uitgevoerd, alsmede van de alternatieven daarvoor, die redelijkerwijs in beschouwing dienen te worden genomen, en de motivering van de keuze voor de in beschouwing genomen alternatieven.

Ingevolge artikel 1.11, eerste lid, van de Chw is, indien op grond van artikel 7.2 van de Wet milieubeheer een milieueffectrapport wordt opgesteld ten behoeve van een besluit:

a. artikel 7.23 van die wet voor zover dat regels stelt over alternatieven voor de voorgenomen activiteit, niet van toepassing;

b. artikel 7.32, vijfde lid, van die wet niet van toepassing.

Ingevolge het tweede lid bevat een milieueffectrapport een schets van de voornaamste alternatieven die zijn onderzocht en van de mogelijke gevolgen voor het milieu daarvan, met een motivering van de keuze voor de in de beschouwing genomen alternatieven, indien door degene die de betreffende activiteit wil ondernemen, ten behoeve van de voorbereiding van het besluit waarvoor op grond van artikel 7.2 van de Wet milieubeheer een milieueffectrapport wordt gemaakt, onderzoek is

verricht naar de gevolgen voor het milieu die alternatieven van de voorgenomen activiteit kunnen hebben.

14.4. Voorafgaand aan de vaststelling van het inpassingsplan is een MER opgesteld. Dit MER is een plan-MER voor zover het inpassingsplan voorziet in een biomassa-vergistingsinstallatie en, gelet op artikel 2, derde lid, van het Besluit m.e.r., een besluit-MER voor zover het inpassingsplan voorziet in een bedrijventerrein van meer dan 75 ha.

14.5. De Afdeling overweegt dat, omdat de m.e.r.-richtlijn in Nederlandse wetgeving is omgezet, de doorwerking van die richtlijn in beginsel plaatsvindt via het nationale recht. Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen en Stichting Nieuw Reijerwaard Comité en anderen hebben ook geen feiten of omstandigheden aangevoerd op grond waarvan moet worden geoordeeld dat de m.e.r.-richtlijn onjuist of onvolledig is geïmplementeerd in de Wet milieubeheer.

14.6. Onder verwijzing naar de uitspraak van 18 december 2011, zaak nr. 201100875/1/R2), stelt de Afdeling voorop dat het antwoord op de vraag welke alternatieven in een MER redelijkerwijs in beschouwing moeten worden genomen, afhankelijk is van de omstandigheden van het geval.

14.7. In het MER staat over de locatiekeuze dat deze keuze grotendeels is bepaald door de aantrekkelijkheid van het bedrijventerrein in de vorm van een agrologistiek cluster. Daarbij is een goede ligging ten opzichte van bestaande infrastructuur, potentiële werknemers en bestaande afnemers en leveranciers van belang. In het MER wordt geconcludeerd dat de locatie Nieuw Reijerwaard voldoet aan deze criteria, gelet op de aanwezige rijkswegen, de nabijheid van de steden Rotterdam, Barendrecht en Ridderkerk en het reeds aanwezige agrologistieke cluster op de bedrijventerreinen Barendrecht Noordoost en Veren Ambacht. In het MER zijn voorts twee ontwerpschetsen en drie inrichtingsalternatieven beschreven. In het MER is tevens gemotiveerd waarom de gekozen gebiedsinrichting de voorkeur heeft gekregen.

14.7.1. In de aanvulling op het MER is een overzicht opgenomen van de verschillende onderzoeken die zijn gedaan naar locaties voor een agrologistiek bedrijventerrein in de regio Groot-Rijnmond en de besluitvorming over dit agrologistieke bedrijventerrein. Uit dit overzicht blijkt dat de locatie Nieuw Reijerwaard reeds in 2005 is aangewezen als zoekgebied voor een bedrijventerrein.

De locatie Hoeksche Waard was op dat moment evenwel de eerste keus om een bedrijventerrein te realiseren. In 2008 is besloten om deze locatie niet te ontwikkelen.

Voorafgaand aan het besluit om de locatie Hoeksche Waard niet te ontwikkelen is onderzoek gedaan naar alternatieven voor de Hoeksche Waard. De uitkomsten van dit alternatievenonderzoek zijn neergelegd in de ruimtelijke verkenning. In de ruimtelijke verkenning worden verschillende alternatieve locaties voor de Hoeksche Waard met elkaar vergeleken. In deze ruimtelijke verkenning zijn alle locaties in de regio Groot-Rijnmond die op maximaal vijf minuten reistijd van een rijksweg liggen onderzocht. Bij de vergelijking tussen de verschillende locaties in de ruimtelijke verkenning zijn drie typen criteria gehanteerd: criteria die samenhangen met productie en efficiëntie, criteria die samenhangen met de leefomgeving - waaronder de mogelijke verstoring van de woonomgeving - en criteria die samenhangen met de kosten van het project. In de ruimtelijke verkenning staat dat de locatie Nieuw Reijerwaard het beste alternatief is voor de Hoeksche Waard, omdat een goede landschappelijke inpassing mogelijk is, de maximale omvang van het bedrijventerrein op de locatie Nieuw Reijerwaard positief wordt beoordeeld en er geen hoge aansluitkosten op de bestaande infrastructuur worden verwacht. De effecten op de leefomgeving op de locatie Nieuw Reijerwaard worden in de ruimtelijke verkenning gelijkgesteld met de effecten op de leefomgeving op de locatie Hoeksche Waard. In de ruimtelijke verkenning worden de locaties Bolnes-Zuid en Dordtse Kil IV ook positief beoordeeld als alternatieve locaties voor de Hoeksche Waard.

14.7.2. Naar aanleiding van de uitkomsten van de ruimtelijke verkenning is blijkens de aanvulling op het MER gekozen voor de locaties Nieuw Reijerwaard, Bolnes-Zuid en Dordtse Kil IV als alternatieven voor de Hoeksche Waard. Vervolgens is besloten om de locatie Bolnes-Zuid niet te ontwikkelen, omdat deze deel uitmaakt van de groene zone rondom Ridderkerk. Het gevolg hiervan was dat de voorziene oppervlakte van de locatie Nieuw Reijerwaard is vergroot van 50 ha tot 90 ha. De keuze voor Nieuw Reijerwaard is vervolgens vastgelegd in de provinciale structuurvisie, gemeentelijke structuurvisies en bijlage II bij de Chw. Voor de provinciale structuurvisie is tevens een plan-MER opgesteld.

14.7.3. Uit het voorgaande volgt dat de keuze voor de locatie Nieuw Reijerwaard voortvloeit uit een lang besluitvormingsproces, waarbij de uiteindelijke locatiekeuze volgt uit diverse onderzoeken en beleidsstukken, waaronder de ruimtelijke verkenning en de provinciale en gemeentelijke structuurvisies. In de ruimtelijke verkenning zijn alle relevante locaties voor een bedrijventerrein van de gewenste omvang binnen de regio Groot-Rijmond onderzocht. Daarin is geconcludeerd dat de locatie Nieuw Reijerwaard het beste alternatief is voor een agrologistiek bedrijventerrein. Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen hebben niet aannemelijk gemaakt dat de ruimtelijke verkenning dusdanige leemtes en gebreken in kennis bevat, dat in het MER daarbij niet kon worden aangesloten. Daarnaast hebben de stichting en anderen niet aannemelijk gemaakt dat de gegevens uit de ruimtelijke verkenning zodanig verouderd zijn, dat om deze reden geen gebruik meer kon worden gemaakt van de gegevens uit de ruimtelijke verkenning voor de alternatievenafweging. Gelet op het voorgaande en in aanmerking nemend hetgeen hiervoor onder 13. en verder is overwogen, is de Afdeling van oordeel dat voorafgaand aan de vaststelling van het inpassingsplan een toereikend alternatievenonderzoek is uitgevoerd dat voldoet aan de eisen uit artikel 7.23, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet milieubeheer. Gelet hierop mist het betoog van Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen en Stichting Nieuw Reijerwaard Comité en anderen dat in strijd met de m.e.r.-richtlijn geen toereikend alternatievenonderzoek is uitgevoerd voor het onderhavige inpassingsplan, feitelijke grondslag, zodat de vraag in hoeverre artikel 1.11, eerste lid, aanhef en onder a, van de Chw verenigbaar is met de m.e.r.-richtlijn thans niet hoeft te worden beantwoord. De Afdeling ziet dan ook geen aanleiding voor het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

14.8. Voor zover Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen en Stichting Nieuw Reijerwaard Comité en anderen hebben betoogd dat de alternatievenafweging uit het MER voor het bedrijventerrein Hoeksche Waard in strijd met artikel 1.11, tweede lid, van de Chw niet zijn betrokken bij het MER voor het onderhavige inpassingsplan, overweegt de Afdeling als volgt.

Op grond van artikel 1.11, eerste lid, is artikel 7.23 van de Wet milieubeheer, voor zover dat regels stelt over alternatieven voor de voorgenoemde ac-

tiviteit, niet van toepassing. Op grond van het tweede lid bevat een MER een schets van de voornaamste alternatieven die zijn onderzocht, indien door degene die de desbetreffende activiteit wil ondernemen, ten behoeve van de voorbereiding van het besluit waarvoor op grond van artikel 7.2 van de Wet milieubeheer een MER wordt gemaakt, onderzoek is verricht naar de gevolgen voor het milieu van die alternatieven. De Afdeling overweegt dat de MER voor de locatie Hoeksche Waard is opgesteld in voorbereiding op een besluit over de realisering van een bedrijventerrein op die locatie. Gelet hierop is het MER voor de locatie Hoeksche Waard niet ten behoeve van het vaststellingsbesluit voor het onderhavige inpassingsplan opgesteld. Reeds hierom faalt het betoog van de stichtingen en anderen dat de alternatievenafweging uit het MER voor de Hoeksche Waard in het MER voor het onderhavige inpassingsplan had moeten worden betrokken.

14.9. Ter onderbouwing van hun betoog dat bij de voorbereiding van het inpassingsplan met betrekking tot de locatiekeuze geen adequate strategische milieubeoordeling in de zin van de richtlijn is uitgevoerd, verwijzen Stichting Nieuw Reijerwaard Comité en anderen slechts naar het toetsingsadvies van de Commissie voor de m.e.r., waaruit zou blijken dat de keuze voor de locatie Nieuw Reijerwaard niet adequaat is onderbouwd. De commissie vermeldt in het toetsingsadvies echter dat in eerste instantie in het MER een voldoende onderbouwing van de locatiekeuze ontbrak, maar dat in de aanvulling op het MER invulling is gegeven aan de geconstateerde tekortkoming. Vervolgens oordeelt de Commissie voor de m.e.r. dat het MER en de aanvulling daarop de essentiële informatie bevatten om een besluit te kunnen nemen over het inpassingsplan waarin het milieubelang volwaardig wordt meegewogen. Mede gezien hetgeen hiervoor onder 13. en verder werd overwogen, ziet de Afdeling in hetgeen op dit punt is aangevoerd geen grond voor het oordeel dat bij de voorbereiding van het plan, in strijd met de richtlijn, geen deugdelijke onderbouwing van de locatiekeuze heeft plaatsgevonden. Evenmin ziet de Afdeling in het voorgaande aanleiding voor het stellen van prejudiciële vragen.

De betogen van Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen en Stichting Nieuw Reijerwaard Comité en anderen falen.

14.10. Over de alternatievenafweging in het MER, voor zover het een plan-MER betreft voor de voorziene biomassa-vergistingsinstallatie, overweegt de Afdeling als volgt. Over de voorziene biomassa-vergistingsinstallatie staat in het MER dat deze installatie voor de benodigde biomassa grotendeels afhankelijk zal zijn van het bioafval dat wordt geproduceerd door de agrologistieke bedrijven op het bedrijventerrein Nieuw Reijerwaard. Verder staat in het MER dat de verwerking van biomassa, gezien de grote hoeveelheid, het volume en de bijbehorende milieubelasting bij transport van de biomassa, in de directe omgeving van de bron zou moeten plaatsvinden. Provinciale staten hebben verder ter zitting toegelicht dat binnen het plangebied is beoordeeld waar de biomassa-vergistingsinstallatie zou kunnen worden gebouwd. Uit deze beoordeling kwam naar voren dat de installatie vanwege de verwachte milieueffecten enkel kan worden toegestaan op gronden die zijn bestemd voor bedrijven met milieucategorie 3.2 of hoger, maar dat er verder geen beperkingen worden voorzien. Andere locaties in de directe omgeving van het plangebied zijn ongeschikt gebleken, aldus provinciale staten.

Gelet op het vorenstaande is de Afdeling van oordeel dat provinciale staten zich in redelijkheid op het standpunt hebben kunnen stellen dat andere locaties voor de biomassa-vergistingsinstallatie redelijkerwijs niet in beschouwing hoefden te worden genomen.

Het betoog van [appellant sub 6] en anderen faalt.

14.11. Over het betoog van Vereniging Polder Nieuw Reijerwaard dat het door hen aangedragen alternatief voor het voorziene bedrijventerrein niet in het MER is betrokken, overweegt de Afdeling dat provinciale staten in het verweerschrift en de nota van beantwoording uiteen hebben gezet waarom het door de vereniging aangedragen alternatief buiten beschouwing is gelaten. Vereniging Polder Nieuw Reijerwaard heeft in het beroepschrift, noch ter zitting, argumenten aangevoerd waarom deze uiteenzetting van provinciale staten onjuist zou zijn. Gelet daarop is de Afdeling van oordeel dat provinciale staten zich in redelijkheid op het standpunt hebben kunnen stellen dat het door de vereniging aangedragen alternatief redelijkerwijs niet in de beschouwing hoefde te worden betrokken.

Het betoog faalt.

15. Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen betogen dat het opgestelde MER onvolledig is, omdat geen kwantitatief onderzoek is gedaan naar de luchtkwaliteit en in het MER geen aandacht is besteed aan de mogelijke vestiging van een biomassa-vergistingsinstallatie in het plangebied.

15.1. Provinciale staten stellen dat de biomassa-vergistingsinstallatie een onderdeel vormt van het inpassingsplan zoals dat is beoordeeld in het MER. In de uiteindelijke effectbeoordeling is volgens hen de gehele ontwikkeling, inclusief de biomassa-vergistingsinstallatie, beoordeeld.

15.2. Bij het opstellen van het MER is voor de wijziging van de melding in het kader van het Nationaal Samenwerkingsprogramma Luchtkwaliteit (hierna: NSL) onderzoek gedaan naar de gevolgen van het inpassingsplan voor de luchtkwaliteit ter plaatse, waarvan de resultaten zijn opgenomen in het onderzoeksrapport van 14 juni 2012, "Luchtkwaliteit Nieuw Reijerwaard: rapportage in het kader van NSL melding", van Oranjewoud (hierna: het luchtkwaliteitsonderzoek). Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen hebben niet aannemelijk gemaakt dat dit rapport zodanige gebreken of zodanige leemtes in kennis bevat, dat provinciale staten niet in redelijkheid hebben kunnen aansluiten bij de inhoud van het luchtkwaliteitsonderzoek en dat nader, kwantitatief, onderzoek voor het MER aangewezen was.

Voor zover Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen hebben aangevoerd dat in het MER ten onrechte geen aandacht is besteed aan de biomassa-vergistingsinstallatie, overweegt de Afdeling dat in het MER de keuze voor een biomassa-vergistingsinstallatie is onderbouwd en de mogelijke geurhinder en de gevolgen voor de luchtkwaliteit zijn beschreven. Gelet hierop mist het betoog van de stichting en anderen feitelijke grondslag.

Het betoog faalt.

Verkeer

Verkeersgeneratie

(...)

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. verklaart de beroepen van [appellant sub 3], stichting Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen, de vereniging Bewonersvereniging Rijksstraatweg 326 t/m 408 "Nieuw Reijerwaard 2020", [appellant sub 6] en anderen, de stichting Stichting Nieuw Reijerwaard Comité en anderen en de

vereniging Vereniging Polder Nieuw Reijerwaard, voor zover gericht tegen de financiële delen van het besluit van provinciale staten van Zuid-Holland van 26 juni 2013, kenmerk R.101340-997-05, tot vaststelling van het exploitatieplan "Bedrijventerrein Nieuw Reijerwaard", niet-ontvankelijk;

II. verklaart de beroepen van de stichting Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen, [appellant sub 6] en anderen, de stichting Stichting Nieuw Reijerwaard Comité en anderen en de vereniging Vereniging Polder Nieuw Reijerwaard tegen het besluit van provinciale staten van Zuid-Holland van 26 juni 2013, kenmerk 6593, tot vaststelling van het inpassingsplan "Bedrijventerrein Nieuw Reijerwaard", gegrond;

III. vernietigt het onder II. genoemde besluit, voor zover het betreft:

a. het plandeel met de bestemming "Bedrijventerrein";

b. het plandeel met de aanduiding "ontsluiting" en artikel 17, lid 17.6, van de planregels;

c. artikel 17, lid 17.2, van de planregels;

d. artikel 4, lid 4.5.3, onder a, van de planregels;

e. het plandeel met de bestemming "Verkeer" dat betrekking heeft op de gronden van de op- en afrit van de snelweg A15 tussen de plangrens en de IJsselmondse Knoop;

IV. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit in stand blijven voor zover het onder III.e. bedoelde plandeel betreft;

V. draagt provinciale staten van Zuid-Holland op om binnen 26 weken na verzending van deze uitspraak, met inachtneming van hetgeen daarin is overwogen, ten aanzien van het onder III.a. bedoelde plandeel een nieuw besluit te nemen en dit op de wettelijk voorgeschreven wijze bekend te maken en mede te delen;

VI. treft de voorlopige voorziening dat de voorbereidende werkzaamheden zoals beschreven in de uitspraak van de voorzitter van de Afdeling van 26 september 2013 in zaak nr. 201306769/2/R6, onder 6.1., ter plaatse van de daar bedoelde gronden kunnen worden verricht;

VII. bepaalt dat de onder VI. getroffen voorlopige voorziening vervalt op het tijdstip van inwerking-treding van een inpassingsplan als bedoeld onder V.;

VIII. draagt provinciale staten van Zuid-Holland op om binnen vier weken na verzending van deze uitspraak ervoor zorg te dragen dat de vernietiging van de hiervoor onder III.b., III.c. en III.d. genoemde plan(onder)delen wordt verwerkt in het

elektronisch vastgestelde plan dat te raadplegen is op de landelijke voorziening, www.ruimtelijkeplannen.nl;

IX. verklaart de beroepen van stichting Stichting Oude Kern Rijsoord en anderen, [appellant sub 6] en anderen en de stichting Stichting Nieuw Reijerwaard Comité en anderen, voor zover gericht tegen het hiervoor onder I. bedoelde besluit tot vaststelling van het exploitatieplan "Bedrijventerrein Nieuw Reijerwaard", voor het overige gegrond;

X. vernietigt dat besluit;

XI. verklaart de beroepen van [appellant sub 1] en [appellant sub 2] geheel, en de beroepen van [appellant sub 3] en de vereniging Bewonersvereniging Rijksstraatweg 326 t/m 408 "Nieuw Reijerwaard 2020" voor zover ontvankelijk, ongegrond;

XII. veroordeelt provinciale staten van Zuid-Holland tot vergoeding van bij appellanten in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van:

(red.)

NOOT

Inleiding

Het gaat hier, zoals wel vaker, om een bedrijventerrein met een lange besluitvormingsgeschiedenis. Nadat een meerderheid van de Tweede Kamer zich in 2007 uitsprak tegen de ontwikkeling van een bovenregionaal, havengerelateerd bedrijventerrein in de noordrand van de Hoeksche Waard, is door de provincie onderzocht of er voor de korte termijn alternatieve locaties voorhanden zouden zijn. De provincie was van mening dat er nog steeds behoefte was aan bedrijvigheid en wilde de werkgelegenheid voor Zuid-Holland behouden. Uit een verkenning door het toenmalige Ruimtelijk Planbureau in 2007/8 bleek dat zich voor de korte termijn inderdaad mogelijkheden voordeden op onder meer de locatie Nieuw Reijerwaard (gemeenten Ridderkerk en Barendrecht). Provinciale staten stelden vanwege het gemeenteoverstijgende karakter een inpassingsplan vast voor deze locatie. Hetvoornemen behelst voor dit gebied bedrijvigheid in de agro-vers-foodsector. Het project is in bijlage II van de Crisis- en herstelwet geplaatst. Voor het provinciaal inpassingsplan is m.e.r. doorlopen. Het inpassingsplan is namelijk kaderstellend voor de biovergisters vanwege het

mogelijk maken van 50 ton niet gevaarlijk afval per dag (categorie D18.1 – ten aanzien van de problematiek van biovergisters en of deze nou wel of niet onder het Besluit m.e.r. vallen en zo ja onder welke categorie, zie de annotatie bij ABRvS 19 februari 2014, M&R 2014, afl. 5, m. nt. M.A.A. Soppe) en dus plan-m.e.r.-plichtig. Voorts is het plan op ‘project-niveau’ m.e.r.-beoordelingsplichtig vanwege het mogelijk maken van:

- industriële activiteiten, waaronder ook weer de biovergisters (categorie D 11.3);
- een bedrijventerrein van meer dan 100 hectare bruto als onderdeel van een stedelijk ontwikkelingsproject (categorie D 12.1);
- een windpark met minder dan 10 windturbines dan wel een gezamenlijk vermogen van minder dan 15 MW (categorie D 22.2).

Overigens was plan-m.e.r. ook nodig op grond van artikel 7.2a Wm. Dit komt in de uitspraak niet naar voren, maar hier kom ik later op terug. Vanwege het feit dat toch een plan-m.e.r. moest worden doorlopen, is, zoals wel vaker in de praktijk gebeurt, meteen ook een project-MER opgesteld (in één document) ongeacht de uitkomst van de m.e.r.-beoordeling (in feite een ‘voorbeoordeling’).

Naar aanleiding van onderhavige uitspraak waarmee een aantal delen van het inpassingsplan, op andere beroepsgronden dan de m.e.r.-gronden, werd vernietigd, nemen provinciale staten naar verwachting op 12 november 2014 een nieuw besluit, zo vermeldt de website www.nieuwreijerwaard.eu.

Crisis- en herstelwet

Artikel 1.11 Chw bevat, onder meer voor Bijlage II-projecten zoals het onderhavige, een bijzondere bepaling ten aanzien van de alternatievenbeschouwing. In plaats van redelijkerwijs in beschouwing te nemen alternatieven in artikel 7.23 Wm, geldt dan ingevolge het tweede lid van artikel 1.11 Chw dat het MER bevat: “een schets van de *voornaamste* alternatieven die zijn onderzocht en van de mogelijke gevolgen voor het milieu daarvan, met een motivering van de keuze voor de in de beschouwing genomen alternatieven, indien door degene die de betreffende activiteit wil ondernemen, ten behoeve van de voorbereiding van het besluit waarvoor op grond van artikel 7.2 van de Wet milieubeheer een milieueffectrapport wordt gemaakt, onder-

zoek is verricht naar de gevolgen voor het milieu die alternatieven van de voorgenomen activiteit kunnen hebben” (cursivering door mij, SvV). Het wordt in de praktijk nog wel eens vergeten, maar deze bepaling geldt alleen ten aanzien van m.e.r. voor besluiten (project-m.e.r.) en niet ten aanzien van m.e.r. voor plannen. Of anders gezegd, het artikel is een *lex specialis* van artikel 7.23 Wm en niet van 7.7 Wm. Indien artikel 1.11 Chw van toepassing is, is ook de toetsing van het MER door de Commissie m.e.r. uitgezonderd (artikel 7.32, vijfde lid, Wm). In het onderhavige geval is advies (op het totale MER) gevraagd. Overigens kan advies, ook zonder wettelijke verplichting, op vrijwillige basis aan de Commissie worden gevraagd. Voorheen was er dan een verschil in het te betalen tarief voor het advies (op vrijwillige basis) of niet betalen (verplichte adviezen). Sinds de inwerkingtreding van de Wet tariefstelling, die hoofdstuk 2 van de Wm wijzigde per 1 juli 2014 (Stb. 2014, 173) moet voor beide typen adviezen betaald worden. Het bijzondere in het onderhavige geval is, dat het een gecombineerd m.e.r. is, zoals hierboven aangegeven en dus dat artikel 1.11 mijn inziens om die reden helemaal niet van toepassing kan zijn, ook niet deels. De wijze waarop artikel 1.11 Chw door de Afdeling wordt ‘behandeld’ roept op zijn minst vragen op.

Appellanten betogen dat het achterwege laten van alternatievenonderzoek in het MER op grond van artikel 1.11 Chw in strijd is met de M.e.r.-richtlijn en dat de Afdeling prejudiciële vragen moest stellen. De Afdeling overweegt dat, omdat de M.e.r.-richtlijn in Nederlandse wetgeving is omgezet, de doorwerking van die richtlijn in beginsel plaatsvindt via het nationale recht. Appellanten hebben ook geen feiten of omstandigheden aangevoerd op grond waarvan moet worden geoordeeld dat de M.e.r.-richtlijn onjuist of onvolledig is geïmplementeerd in de Wet milieubeheer. Deze overweging lijkt mij in beginsel juist en doet denken aan de overweging in ABRvS 5 februari 2014, «JM» 2014/37, met betrekking tot de ENCI in Maastricht (r.o. 3.10). Ik vraag me bij deze overweging wel af hoe appellanten dit zouden moeten doen. Bovendien had ik, gezien mijn eerdere opvatting hierover, graag antwoorden van het Europese Hof gezien (zie TK 2009-2010, kst. 32127 nr. F). Zie ook ABRvS 9 april 2014, «JM» 2014/79, m. nt. Wagenmakers, waarin een beroepsgrond dat de Nederlandse

m.e.r.-regelgeving niet in overeenstemming zou zijn met de Smb-richtlijn, niet concreet genoeg was. Een gemiste kans, ook in de onderhavige zaak. Dit is dus alvast een boodschap voor rechtshulpverleners.

De Afdeling overweegt ook dat, voor zover appellanten hebben betoogd dat de alternatievenafweging uit het MER voor het bedrijventerrein Hoeksche Waard in strijd met artikel 1.11, tweede lid, van de Chw niet is betrokken bij het MER voor het onderhavige inpassingsplan, het MER voor de locatie Hoeksche Waard is opgesteld in voorbereiding op een besluit over de realisering van een bedrijventerrein op die locatie. "Gelet hierop is het MER voor de locatie Hoeksche Waard niet ten behoeve van het vaststellingsbesluit voor het onderhavige inpassingsplan opgesteld. Reeds hierom faalt het betoog van de stichtingen en anderen dat de alternatievenafweging uit het MER voor de Hoeksche Waard in het MER voor het onderhavige inpassingsplan had moeten worden betrokken." Deze overweging begrijp ik enkel in het licht van de omstandigheid dat de Hoeksche Waard niet langer aan de orde is, maar dat inmiddels op een alternatief daarvoor is uitgekomen, namelijk Nieuw Reijerwaard. Het ware volgens mij duidelijker geweest als hier ook al een relatie was gemaakt met wat we noemen 'trechtering van alternatieven' of gefaseerd m.e.r.

Voordat ik nader in ga op artikel 1.11 Chw, verwijs ik naar het voorlopig toetsingsadvies van de Commissie m.e.r. (http://api.commissie-mer.nl/docs/mer/p27/p2730/2730-67_ts_voorlopig_toetsingsadvies.pdf): "Tot slot merkt de Commissie op dat Nieuw Reijerwaard weliswaar als project onder de Crisis- en herstelwet (Chw) valt, maar dat vanwege het feit dat het hier (tevens) om een Plan-m.e.r. gaat (in ieder geval vanwege de kaderstelling voor de vergunningverlening van de biomassavergisting), de bepalingen van de Chw met betrekking tot m.e.r. niet van toepassing zijn. De locatieafweging dient daarom onderdeel te zijn van het onderhavige MER." De Commissie m.e.r. maakt hier geen onderscheid tussen bepaalde onderdelen van het MER waar het gaat om de toepasselijkheid van artikel 1.11 Chw en dat lijkt mij juist.

De Afdeling heeft veel overwegingen nodig om tot de conclusie te komen dat het MER voldoet aan de wettelijke bepalingen. Inhoudelijk ben ik het daarmee eens, maar ten aanzien van de

toepasselijkheid van artikel 1.11 Chw heeft de Afdeling wel erg veel woorden nodig en lijkt ze een krampachtig onderscheid te maken tussen de verschillende activiteiten in het gebied en de verschillende m.e.r.-plichten die aan de orde zijn. Dit valt mijns inziens niet goed te begrijpen, want als een plan m.e.r.-plichtig is, dan dient (minimaal) naar alle samenhangende effecten (ook wel: cumulatie) van het plan gekeken te worden. De Afdeling lijkt hier echter te suggereren, gelet ook op r.o. 4.10 dat de toepasselijkheid van artikel 1.11 op alle delen van het plan ziet, behalve op die delen die op de biovergisters zien. Zij knipt het MER letterlijk in twee delen: "Dit MER is een plan-MER voor zover het inpassingsplan voorziet in een biomassa-vergistingsinstallatie en, gelet op artikel 2, derde lid, van het Besluit m.e.r., een besluit-MER (ofwel project-MER, SvV) voor zover het inpassingsplan voorziet in een bedrijventerrein van meer dan 75 ha" (r.o. 14.4).

Die biovergisters zijn echter geen op zichzelf staande activiteiten, maar hangen samen met de overige bedrijvigheid. De effecten ervan zijn dus ook niet met een schaarje te knippen. Wat het nog onbegrijpelijker maakt is dat plan-m.e.r. niet alleen vanwege de kaderstelling voor de biovergisters nodig was (mogelijk trouwens ook voor de windturbines, maar dat blijft, kennelijk vanwege de beperktheid van de beroepsgrond, achterwege), maar ook op grond van artikel 7.2a Wm, dus vanwege het feit dat er een passende beoordeling moest worden gemaakt, die overigens ook keurig als bijlage bij het MER – conform artikel 19j, vierde lid, Nbw 1998 - is gevoegd. De vereisten van artikel 7.7 Wm zijn integraal van toepassing. Hieronder valt de bepaling dat het MER alle redelijkerwijs te beschouwen alternatieven bevat. Derhalve, zo lees ik dat, alternatieven voor alle onderdelen van het plan. Voor een plan zijn dat in de regel ook locatie-alternatieven. Het kan zo zijn dat biovergisters de effecten van de ermee samenhangende activiteiten zodanig maken, dat dit tot een andere locatiekeuze had moeten leiden, dan wel dat aanvullende maatregelen in het MER hadden moeten worden beschreven.

Helaas komt artikel 7.2a in de uitspraak niet voor. Kennelijk hebben appellanten hiernaar niet verwezen. Maar ze stellen toch wel duidelijk iets over de toepasselijkheid van artikel 1.11 Chw? Ik denk dat de Afdeling de verbinding tussen de

wetsartikelen dus had moeten maken en kortweg had moeten overwegen dat artikel 1.11 Chw helemaal niet aan de orde was. Zoals gezegd, artikel 7.7 Wm wordt door artikel 1.11 niet opzij gezet.

Is het überhaupt logisch dat alleen naar de m.e.r.-(-beoordelings-)plichtige activiteiten wordt gekeken of wel dat de reikwijdte van het MER voor een plan beperkt zou zijn tot de m.e.r.- (beoordelings)plichtige onderdelen? Recent is een uitspraak door de Afdeling gedaan (ABRvS 6 augustus 2014, ECLI:NL:RVS:2014:2942) waaruit mogelijk, anders dan uit ABRvS 17 oktober 2012 (nr. 201105599/1/R2) blijkt, is af te leiden dat de plan-m.e.r.-plicht uitsluitend ziet op de plan-m.e.r.-plichtige onderdelen. Zie ook M.A.A. Soppe in het tijdschrift Toets (afl. 2014/3) die deze uitspraken noemt en met elkaar in verband brengt. Ik denk echter dat de Afdeling, ook kijkend naar de m.e.r.-praktijk, een onjuiste conclusie trekt. Er moet mijns inziens immers altijd naar samenhangende effecten van alle activiteiten in een plan worden gekeken. Bovendien, ik herhaal het, biovergisters staan vrijwel nooit op zichzelf, maar houden in de regel verband met activiteiten als glastuinbouw en veehouderijen. In elk geval, als sprake is van een plan-m.e.r. ex 7.2a Wm zoals in de onderhavige zaak, is sprake van een m.e.r.-plicht die rechtstreeks op grond van de wet geldt en geheel los staat van de vraag of de activiteiten op zichzelf aanzienlijke milieugevolgen kunnen hebben. Het zou in dit laatste geval dan mijns inziens tamelijk vreemd zijn, om bepaalde activiteiten niet en andere wel te betrekken in de alternatievenbeschouwing (en de effectbeschrijving).

De beroepsgrond dat in strijd met de m.e.r.-richtlijn geen toereikend alternatievenonderzoek is uitgevoerd mist aldus de Afdeling zelfs feitelijke grondslag, zodat de vraag in hoeverre artikel 1.11, eerste lid, aanhef en onder a, van de Chw verenigbaar is met de M.e.r.-richtlijn thans niet hoeft te worden beantwoord. Dit lijkt wat kort door de bocht. De alternatievenbeschrijving is niet 'slechts' een onderzoek dat had moeten plaatsvinden, zoals in casu inderdaad gedaan is, maar bestaat ook uit een onderbouwing. Artikel 7.7, eerste lid, aanhef en onder b, Wm heeft het ook letterlijk over een beschrijving en kent nog een zin achter de komma "en de motivering van de keuze voor de in beschouwing genomen alternatieven". Die beschrijving en motivering

moeten ook in het MER staan. Juist dit was reden voor de Commissie m.e.r. om een aanvulling op het MER te vragen. Eerst na die aanvulling was sprake van een toereikend MER dat aan de besluitvorming ten grondslag kon liggen. In het MER moet een navolgbaar betoog staan. Juist dit maakt het MER – ten opzichte van 'gewone' onderzoeken – uniek. De belangrijkste reden om het instrument m.e.r. in het leven te roepen was namelijk het feit dat het milieu niet voor zichzelf kan opkomen in plan- en besluitvormingsprocedures. Het is daarvoor afhankelijk van belanghebbenden, belangengroepen, adviseurs en bestuursorganen die opkomen voor het milieubelang. De m.e.r. draagt bovendien bij aan transparantie van en participatie bij de plan- en besluitvorming, die als nevendoeleltingen van de m.e.r. kunnen worden gezien. Reeds hierom mist de beroepsgrond geen feitelijke grondslag. Appellanten hadden heel goed door wat het MER moet behelzen. Jammer genoeg komt de rechtsvraag hierdoor – op dit punt – niet meer aan de orde.

Overigens zijn er eerdere uitspraken van de Afdeling over artikel 1.11 Chw (nog onder de oude tekst die tot 31 december 2011 gold en erna is gewijzigd met Stb. 2011, 675). Zie bijvoorbeeld ABRvS 6 juli 2011, «JM» 2011/110, m. nt Van Velsen. Uit deze uitspraak blijkt mijns inziens de geringe waarde van artikel 1.11, die geïntroduceerd is vanwege de versnelling die ervan uit zou gaan voor de besluitvorming, omdat in het kader van zorgvuldige besluitvorming natuurlijk altijd een afweging tussen alternatieven plaats vindt, misschien juist wel als de initiatiefnemer een overheidsorgaan is en er dus altijd "voor-naamste" alternatieven voorhanden zijn. Zie verder ook bijvoorbeeld ABRvS 7 december 2011, nrs. 201011757/1/R1 en 201012728/1/R1. In deze uitspraak was het opmerkelijk dat het inpassingsplan nog kaderstellend was voor wijzigingsplannen (en dus ook plan-m.e.r.-plichtig was) en artikel 1.11 Chw dus eigenlijk niet van toepassing was. Geen van de partijen was dat opgevallen. De wetgeving is op dit punt ook bepaald niet eenvoudig. Bovendien is het soms zo dat regels in ontwerp-bestemmingsplannen in de loop van de procedure nog veranderen, waardoor de m.e.r.-plicht ineens van kleur kan verschieten. Denk aan de situatie dat door de gemeenteraad bij 'amendement' een regel die een ontwikkeling bij recht mogelijk maakt, wordt

veranderd in een wijzigingsbevoegdheid. In de toekomst zal de discussie over 'voornaamste' of 'redelijke' alternatieven waarschijnlijk niet meer spelen vanwege de gewijzigde M.e.r.-richtlijn (zie hieronder 'toekomstige ontwikkelingen').

(Trechtering van) locatie-alternatieven in het MER

Het geschil over artikel 1.11 daargelaten, uiteindelijk voldeed het MER aan de inhoudelijke vereisten van zowel artikel 7.7 als 7.23 Wm, zo oordeelde de Commissie m.e.r. in haar eindadvies.

De Afdeling stelt voorop dat het antwoord op de vraag welke alternatieven in een MER redelijkerwijs in beschouwing moeten worden genomen, afhankelijk is van de omstandigheden van het geval. In het MER staat over de locatiekeuze dat deze keuze grotendeels is bepaald door de aantrekkelijkheid van het bedrijventerrein in de vorm van een agrologistiek cluster. Daarbij is in casu een goede ligging ten opzichte van bestaande infrastructuur, potentiële werknemers en bestaande afnemers en leveranciers van belang. Zij verwijst hiervoor naar de uitspraak van 18 december 2011, zaak nr. 201100875/1/R2. Dit lijkt mij juist. En er vindt een zogenoemde trechtering van alternatieven plaats, dat wil zeggen dat bepaalde alternatieven al waren afgevallen in het voortraject.

Er zijn meerdere voorbeelden van trechtering van (locatie-)alternatieven, zoals in ABRvS 23 juli 2014, «JM» 2014/106, m. nt. Van Velsen. Ook hier overweegt de Afdeling dat de keuze voor de locatie Nieuw Reijerwaard voortvloeit uit een lang besluitvormingsproces, waarbij de uiteindelijke locatiekeuze volgt uit diverse onderzoeken en beleidsstukken, waaronder de ruimtelijke verkenning en de provinciale en gemeentelijke structuurvisies.

Eerder in een MER beschreven en afgewogen alternatieven mogen in een volgend MER als een gegeven worden beschouwd (zie bijvoorbeeld ABRvS 13 februari 2013, 201205534/1/2 en ABRvS 23 april 2014, nr. 201211728/1/R2). Ook kan aan de hand van eerdere (informele) besluiten en documenten worden onderbouwd dat bepaalde alternatieven niet meer in beeld komen bij het opstellen van een MER (oudere uitspraken als die van ABRvS 22 maart 2006, BR 2006/546 ABRvS 28 mei 2008, nr. 200608226/1, «JM» 2008/79 bevestigen dit al). Verder komt

getrapt onderzoek bijvoorbeeld voor in de uitspraken ABRvS 30 november 2011, nr. 201100819/1/R4 en ABRvS 16 december 2011, nr. 200909837/1/T1/R4.

Wat valt verder op?

De Afdeling overweegt wel dat een bestemmingsplan (artikel 3.1, eerste lid, van de Wro) is aangewezen als m.e.r.(beoordelings-)plichtig besluit, maar legt niet ook de verbinding met het inpassingsplan. Dit maakt de overwegingen mogelijk onbegrijpelijk voor een niet ingevoerde. Een inpassingsplan op grond van artikel 3.26 of 3.28 Wro treft men immers niet aan in de kolommen van de onderdelen C en D van de bijlage bij het Besluit m.e.r. Dat inpassingsplannen gelijk zijn aan bestemmingsplannen – logisch natuurlijk – moet in de begripsbepaling van Onderdeel A, aanhef en onder b, van de bijlage gelezen worden. Onder 'plan als bedoeld in artikel 3.1, eerste lid, van de Wet ruimtelijke ordening' vallen onder meer ook inpassingsplannen.

(Toekomstige)ontwikkelingen

De vermeende onduidelijkheid over de vraag of alternatievenonderzoek verplicht onderdeel uit maakt van de inhoudsvereisten van het MER, lijkt met de publicatie van de wijziging van de M.e.r.-richtlijn mogelijk min of meer te zijn opgelost. De Wijzigingsrichtlijn M.e.r. (2014/52/EU) verandert de tekst van artikel 5, derde lid, M.e.r.-richtlijn als volgt: "een beschrijving van de *redelijke alternatieven* die de opdrachtgever heeft onderzocht die *relevant zijn* voor het project en de specifieke kenmerken van, met opgave van de belangrijkste motieven voor de gekozen optie in het licht van de milieueffecten van het project." (cursivering door mij, SvV).

De term *voornaamste* voldoet dus in elk geval niet meer. Wel kan men nog steeds discussie hebben over de zinsneden '*die de opdrachtgever heeft onderzocht*' en '*die relevant zijn voor het project*'. Hoewel het wetsvoorstel voor de Ow (Kamerstuk 33 962) nog niet voldoet aan de nieuwe richtlijn, is het voornemen van de regering met het oog op inwerkingtreding van de Ow nadat de implementatiermijn van drie jaar is verstreken als volgt: "Op 16 mei 2014 is in werking getreden Richtlijn 2014/52/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 april 2014 tot wijziging van Richtlijn 2011/92/EU betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (PbEU L 124). Deze richtlijnwijziging heeft tot doel om de

kwaliteit van het milieueffectbeoordelingsproces te verbeteren. Richtlijn 2014/52/EU kent een implementatietermijn van drie jaar. Eén van de wijzigingen betreft artikel 5, eerste lid, onderdeel d, van Richtlijn 2011/92/EU, waarin wordt voorgeschreven dat de opdrachtgever van een project de voor dit project relevante redelijke alternatieven moet beschrijven. Het in hoofdstuk 1, afdeling 3, van de Crisis- en herstelwet opgenomen mer-regiem (artikel 1.11 Chw) zal via een wetsvoorstel tot implementatie van Richtlijn 2014/52/EU worden gewijzigd. Lopende de implementatietermijn kunnen via de aanwijzing voor bijlage II nieuwe projecten onder het lichtere mer-regiem van de Chw worden gebracht. Weliswaar geldt er volgens vaste jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie vanaf de dag van de publicatie van een richtlijn in het Publicatieblad van de EG tot het einde van de omzettingstermijn een onthoudingsverplichting (de zogenaamde *Inter-environment*-regel), maar Richtlijn 2014/52/EU bevat geen 'standstill'-verplichting. Criterium is dat een lidstaat geen maatregelen mag nemen die 'de verwezenlijking van de resultaten van deze richtlijn in gevaar brengen' of 'waardoor de verwezenlijking van het door deze richtlijn voorgeschreven resultaat ernstig worden gedwaarsboemd'. De aanwijzing van een beperkt aantal geselecteerde projecten (per tranche), die zullen (kunnen) voldoen aan het overgangsrecht van Richtlijn 2014/52/EU, valt niet onder deze *Inter-environment*-regel. Voor alle in tranches (reeds en nieuw) aangewezen projecten geldt overeenkomstig het overgangsrecht van deze richtlijnwijziging dat vóór 16 mei 2017 één van de volgende voorbereidingsstadia dient te zijn bereikt: 1°. de mer-beoordelingsprocedure is gedaan, 2° een verzoek is gedaan om een advies over de reikwijdte en het detailniveau van het MER of 3°. dat advies is reeds ambtshalve afgegeven, of 4°. het MER is ingediend." (uit de nota van toelichting bij het ontwerp voor de 9^e tranche uitvoeringsregelgeving Chw, Stcrt. 2014, nr. 14789).

S.M. van Velsen

Bestemmingsplan
Julianalaan 72a –
Kaag en Braassem

123

Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
30 juli 2014, nr. 201402114/2/R4,
ECLI:NL:RVS:2014:3269
(mr. Parkins-de Vin)
Noot G.A.J.M. Hoevenaars

Bestemmingsplan. Vormvrije m.e.r.-beoordeling. Jachthaven.

[Besluit m.e.r. bijlage, D10.2]

Op 10 februari 2014 heeft de gemeenteraad van Kaag en Braassem het bestemmingsplan "Julianalaan 72a van de Kaag en Braassem" vastgesteld. Op 18 februari 2014 heeft het college van B en W van Kaag en Braassem een omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen verleend voor de bouw van een steiger met golfbreker en een omgevingsvergunning voor de activiteiten bouwen en afwijken van het bestemmingsplan voor het vervangen van een loods op het perceel.

Verzoekers voeren aan dat ten onrechte geen milieueffectrapport is opgesteld, omdat de plannen voor de kern Kaag voorzien in jachthavens met in totaal 100 ligplaatsen of meer en deze activiteit betrekking heeft op 250.000 bezoekers of meer per jaar.

Volgens de Voorzitter is in categorie D10.2 van de bijlage bij het Besluit m.e.r. de aanleg, wijziging of uitbreiding van jachthavens als m.e.r.-beoordelingsplichtige activiteit aangewezen, in gevallen waarin de activiteit betrekking heeft op 250.000 bezoekers of meer per jaar, een oppervlakte van 25 hectare of meer, 100 ligplaatsen of meer of een oppervlakte van 10 hectare of meer in een gevoelig gebied.

Het bestemmingsplan is in categorie D10.2 aangewezen als plan in kolom 3 en besluit in kolom 4. Omdat het onderhavige bestemmingsplan de voorgenomen uitbreiding van de jachthaven bij recht mogelijk maakt en dus niet het kader vormt voor een wijzigings- of uitwerkingsplan zoals opgenomen in kolom 4, is hier de milieueffectrapportage voor besluiten aan de orde.

Verzoekers hebben naar het voorlopig oordeel van de voorzitter niet aannemelijk gemaakt dat het plan de grenswaarden van deze categorie overschrijdt. Ter beoordeling staat dan ook slechts of de raad terecht heeft geconcludeerd dat op grond van de